

Nr 28.

Utlåtande i anledning av dels Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om besvärstid vid talan mot förvaltande myndighets beslut m. m., dels ock i ämnet väckt motion.

Genom en den 27 mars 1954 dagtecknad, till lagutskott hänvisad proposition, nr 201, vilken behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t under återopande av propositionen bilagda, i statsrådet och lagrådet förda protokoll föreslagit riksdagen att

dels, jämlikt § 87 regeringsformen, antaga vid propositionen fogade förslag till

lag om besvärstid vid talan mot förvaltande myndighets beslut,

lag om ändrad lydelse av 8 kap. 10 § föräldrabalken och

lag om ändrad lydelse av 17 § brandlagen den 15 juli 1944 (nr 521),

dels ock antaga vid propositionen fogade förslag till

lag angående ändrad lydelse av 81 § 1 och 4 mom., 82 § samt 84 § 1 och 2 mom. lagen den 6 juni 1924 (nr 361) om samhällets barnavård och ungdomsskydd (barnavårdslag),

lag angående ändrad lydelse av 24 och 25 §§ lagen den 11 juni 1943 (nr 382) om förskottering av underhållsbidrag till barn (bidragsförskottslag),

lag angående ändrad lydelse av 15 och 16 §§ lagen den 26 juli 1947 (nr 529) om allmänna barnbidrag,

lag angående ändrad lydelse av 78 § 1, 4 och 5 mom., 79 § samt 81 § 1 och 2 mom. lagen den 14 juni 1918 (nr 422) om fattigvården,

lag om ändrad lydelse av 32 § epidemilagen den 19 juni 1919 (nr 443),

förordning om ändrad lydelse av 15 § tuberkulosförordningen den 31 mars 1939 (nr 113),

förordning angående ändrad lydelse av 33 § förordningen den 29 mars 1946 (nr 99) om familjebidrag åt värnpliktiga m. m. (familjebidragsförordning) och

förordning angående ändrad lydelse av 30 § förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt.

De vid propositionen fogade författningsförslagen är av följande lydelse.

1) F ö r s l a g

till

L a g

om besvärstid vid talan mot förvaltande myndighets beslut.

Härigenom förordnas som följer.

Besvär över förvaltande myndighets beslut skola, om ej annat följer av lag eller författning, vid äventyr av talans förlust hava inkommit till vederbörande myndighet inom tre veckor från det klaganden fick del av beslutet; dock skall besvärstiden för menighet vara fem veckor.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1955.

Genom lagen upphäves förordningen den 14 december 1866 (nr 81 s. 1) angående ändring av gällande stadganden om tid för besvärs anförande i mål, som handläggas av förvaltande myndigheter och ämbetsverk. Hänvisning i lag eller författning till förordningen skall i stället avse denna lag.

Beträffande överklagande av beslut, som meddelats före denna lags ikraftträdande, skola äldre bestämmelser tillämpas.

2) F ö r s l a g

till

L a g

om ändrad lydelse av 8 kap. 10 § föräldrabalken.

Härigenom förordnas, att 8 kap. 10 § föräldrabalken skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

8 KAP.

10 §.

*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)*

Över barnavårdsnämnds beslut i fråga som avses i detta kapitel må klagan föras genom besvär hos länsstyrelsen inom en månad från det klaganden erhöi del av beslutet.

Talan mot länsstyrelsens beslut fö-

Över barnavårdsnämnds beslut i fråga som avses i detta kapitel må klagan föras genom besvär hos länsstyrelsen.

Talan mot länsstyrelsens beslut föres hos Konungen genom besvär.

*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)*

res hos Konungen genom besvär i den ordning som är bestämd för överklagande av förvaltande myndigheters och ämbetsverks beslut.

Barnavårdsnämndens eller — — — — — varda förordnat.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1955.

Beträffande överklagande av beslut, som meddelats före denna lags ikraftträdande, skola äldre bestämmelser tillämpas.

3) F ö r s l a g

till

L a g

om ändrad lydelse av 17 § brandlagen den 15 juli 1944 (nr 521).

Härigenom förordnas, att 17 § brandlagen den 15 juli 1944 skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

17 §.

*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)*

Den som uttagits till reservbrandstyrka äger att överklaga beslutet hos länsstyrelsen inom en månad efter det han därav erhållit del.

Den som uttagits till reservbrandstyrka äger att överklaga beslutet hos länsstyrelsen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1955.

Beträffande överklagande av beslut, som meddelats före denna lags ikraftträdande, skola äldre bestämmelser tillämpas.

4) Förslag

till

Lag

angående ändrad lydelse av 81 § 1 och 4 mom., 82 § samt 84 § 1 och 2 mom. lagen den 6 juni 1924 (nr 361) om samhällets barnavård och ungdomsskydd (barnavårdslag).

Härigenom förordnas, att 81 § 1 och 4 mom., 82 § samt 84 § 1 och 2 mom. lagen den 6 juni 1924 om samhällets barnavård och ungdomsskydd (barnavårdslag)¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)*

81 §.

1 mom. Då barnavårdsnämnd meddelat beslut, varigenom barns omhändertagande för samhällsvård vägrats, eller barnavårdsnämnd eller styrelse för skola tillhörande barna- och ungdomsvården avslagit framställning om slutlig utskrivning av för skyddsuppfostran omhändertagen,

eller barnavårdsnämnd meddelat beslut i fråga, som avses i 7 kap.,

eller barnavårdsnämnd eller styrelse för anstalt meddelat beslut rörande behandlingen vid fullgörande av arbetsskyldighet eller beträffande kvarhållande av arbetsskyldig å anstalten eller i arbetet,

eller barnavårdsnämnd meddelat beslut i annat ärende enligt denna lag, vilket icke angår i 3, 4 eller 6 kap. avsedd fråga och icke heller förvaltningsfråga, för vars behandling nämnden jämlikt de i denna lag eller kommunallagarna givna föreskrifter är ansvarig endast inför kommunen,

1 mom. Då barnavårdsnämnd meddelat beslut, varigenom barns omhändertagande för samhällsvård vägrats, eller barnavårdsnämnd eller styrelse för skola tillhörande barna- och ungdomsvården avslagit framställning om slutlig utskrivning av för skyddsuppfostran omhändertagen,

eller barnavårdsnämnd meddelat beslut i fråga, som avses i 7 kap.,

eller barnavårdsnämnd eller styrelse för anstalt meddelat beslut rörande behandlingen vid fullgörande av arbetsskyldighet eller beträffande kvarhållande av arbetsskyldig å anstalten eller i arbetet,

eller barnavårdsnämnd meddelat beslut i annat ärende enligt denna lag, vilket icke angår i 3, 4 eller 6 kap. avsedd fråga och icke heller förvaltningsfråga, för vars behandling nämnden jämlikt de i denna lag eller kommunallagarna givna föreskrifter är ansvarig endast inför kommunen,

¹ Senaste lydelse av 81 § 1 och 4 mom. se SFS 1946: 335 och av 84 § 1 och 2 mom. SFS 1946: 877.

(Nuvarande lydelse)

må den, som beslutet rör, anför besvär hos länsstyrelsen inom *trettio dagar*, räknade från det han av beslutet erhållit del; dock går beslutet i verkställighet, där ej förbud däremot meddelas av länsstyrelsen.

4 mom. Barnavårdsnämnd eller styrelse för skola tillhörande barna- och ungdomsvården, vilken är missnöjd med beslut av styrelse för sådan skola eller arbetshem rörande någons intagning i skolan eller arbetshemmet, äger över beslutet anför besvär hos länsstyrelsen inom *trettio dagar från det nämnden eller styrelsen erhållit del av beslutet*.

(Föreslagen lydelse)

må den, som beslutet rör, anför besvär hos länsstyrelsen; dock går beslutet i verkställighet, där ej förbud däremot meddelas av länsstyrelsen.

4 mom. Barnavårdsnämnd eller styrelse för skola tillhörande barna- och ungdomsvården, vilken är missnöjd med beslut av styrelse för sådan skola eller arbetshem rörande någons intagning i skolan eller arbetshemmet, äger över beslutet anför besvär hos länsstyrelsen.

82 §.

Är någon missnöjd med handräckning, som av polismyndighet meddelats enligt denna lag, må han däröver anför besvär hos länsstyrelsen inom *trettio dagar* från handräckningens fullbordande.

Är någon missnöjd med handräckning, som av polismyndighet meddelats enligt denna lag, må han däröver anför besvär hos länsstyrelsen inom *tre veckor* från handräckningens fullbordande.

84 §.

1 mom. Är någon — — — hos länsstyrelsen.

Besvären skola inom *trettio dagar efter den, då klaganden erhöll del av utslaget*, avlämnas till länsstyrelsen, som över besvären infordrar vederbörandes förklaring och, sedan sådan inkommit, till kammarrätten insänder handlingarna i målet jämte bevis om utslagets delgivning och eget utlåtande.

2 mom. Är utslaget meddelat av länsstyrelsen i annat län, än det klaganden tillhör, må besvären, om klaganden det föredrager, inom *ovan stadgade tid* avlämnas till länsstyrelsen i sistnämnda län, vilken det

Besvären skola avlämnas till länsstyrelsen, som över besvären infordrar vederbörandes förklaring och, sedan sådan inkommit, till kammarrätten insänder handlingarna i målet jämte bevis om utslagets delgivning och eget utlåtande.

2 mom. Är utslaget meddelat av länsstyrelsen i annat län, än det klaganden tillhör, må besvären, om klaganden det föredrager, avlämnas till länsstyrelsen i sistnämnda län, vilken det åligger att översända dem till den

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

åligger att översända dem till den länsstyrelse, som meddelat utslaget, länsstyrelse, som meddelat utslaget, för att vidare behandlas i föreskriven ordning.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1955.

Beträffande överklagande av beslut, som meddelats före denna lags ikraftträdande, skola äldre bestämmelser tillämpas.

5) **Fö r s l a g**

till

L a g

angående ändrad lydelse av 24 och 25 §§ lagen den 11 juni 1943 (nr 382) om förskottering av underhållsbidrag till barn (bidragsförskottslag).

Härigenom förordnas, att 24 och 25 §§ lagen den 11 juni 1943 om förskottering av underhållsbidrag till barn (bidragsförskottslag)¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

24 §.

Över barnavårdsnämnds beslut i ärende rörande beviljande eller indragning av bidragsförskott må den, som beslutet rör, anföra besvär hos länsstyrelsen *inom trettio dagar från det han av beslutet erhållit del.*

Över barnavårdsnämnds beslut i ärende rörande beviljande eller indragning av bidragsförskott må den, som beslutet rör, anföra besvär hos länsstyrelsen.

25 §.

Klagan över länsstyrelses beslut i ärende enligt denna lag föres hos Konungen i vederbörande statsdepartement *senast å trettionde dagen efter den då klaganden erhöll del av beslutet.*

Klagan över länsstyrelses beslut i ärende enligt denna lag föres hos Konungen i vederbörande statsdepartement.

¹ Senaste lydelse av 25 § se SFS 1947: 532.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1955.

Beträffande överklagande av beslut, som meddelats före denna lags ikraftträdande, skola äldre bestämmelser tillämpas.

6) **F ö r s l a g**

till

L a g

angående ändrad lydelse av 15 och 16 §§ lagen den 26 juli 1947 (nr 529) om allmänna barnbidrag.

Härigenom förordnas, att 15 och 16 §§ lagen den 26 juli 1947 om allmänna barnbidrag skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

15 §.

Över barnavårdsnämnds beslut i ärende angående allmänt barnbidrag må klagan föras hos länsstyrelsen genom besvär, vilka skola *hava inkommit* till länsstyrelsen *inom trettio dagar efter det klaganden erhöll kännedom om beslutet*.

Över barnavårdsnämnds beslut i ärende angående allmänt barnbidrag må klagan föras hos länsstyrelsen genom besvär, vilka skola *ingivas* till länsstyrelsen.

Utan hinder — — — annorlunda förordnar.

16 §.

Är någon missnöjd med länsstyrelses beslut i ärende angående allmänt barnbidrag, må han däröver anföra besvär hos socialstyrelsen *senast å trettionde dagen efter det klaganden erhöll del av beslutet*.

Är någon missnöjd med länsstyrelses beslut i ärende angående allmänt barnbidrag, må han däröver anföra besvär hos socialstyrelsen.

Över socialstyrelsens — — — ej föras.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1955.

Beträffande överklagande av beslut, som meddelats före denna lags ikraftträdande, skola äldre bestämmelser tillämpas.

7) Förslag

till

L a g

angående ändrad lydelse av 78 § 1, 4 och 5 mom., 79 § samt 81 § 1 och 2 mom. lagen den 14 juni 1918 (nr 422) om fattigvården.

Härigenom förordnas, att 78 § 1, 4 och 5 mom., 79 § samt 81 § 1 och 2 mom. lagen den 14 juni 1918 om fattigvården¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

78 §.

1 mom. Över fattigvårdsstyrelsens beslut, varigenom sökt fattigvård helt och hållet eller till någon del vägrats, eller som avser sättet för fattigvårds meddelande, ävensom över beslut av fattigvårdsstyrelse eller styrelse för anstalt, som är gemensam för flera kommuner eller som tillhör lands- ting, rörande behandlingen å anstalt eller vid fullgörandet av arbetsskyl- dighet, eller beträffande kvarhållan- de å anstalt i fall, som avses i 71 och 73 §§, må den, som beslutet rör, anföra besvär hos Konungens befall- ningshavande inom trettio dagar, räk- nade från det han av beslutet erhållit del. Beslutet går dock i verkställighet där ej förbud däremot meddelas av Konungens befallningshavande.

4 mom. Över fattigvårdsstyrelsens beslut i ärende, som icke avses i 1 och 3 mom. samt icke heller angår annan förvaltningsfråga, för vars be- handling fattigvårdsstyrelsen jämlikt de i denna lag eller kommunallagar- na givna föreskrifter är ansvarig en-

1 mom. Över fattigvårdsstyrelsens beslut, varigenom sökt fattigvård helt och hållet eller till någon del vägrats, eller som avser sättet för fattigvårds meddelande, ävensom över beslut av fattigvårdsstyrelse eller styrelse för anstalt, som är gemensam för flera kommuner eller som tillhör lands- ting, rörande behandlingen å anstalt eller vid fullgörandet av arbetsskyl- dighet, eller beträffande kvarhållan- de å anstalt i fall, som avses i 71 och 73 §§, må den, som beslutet rör, anföra besvär hos Konungens befall- ningshavande. Beslutet går dock i verkställighet där ej förbud däremot meddelas av Konungens befallnings- havande.

4 mom. Över fattigvårdsstyrelsens beslut i ärende, som icke avses i 1 och 3 mom. samt icke heller angår annan förvaltningsfråga, för vars be- handling fattigvårdsstyrelsen jämlikt de i denna lag eller kommunallagar- na givna föreskrifter är ansvarig en-

¹ Senaste lydelse av 79 § se SFS 1936: 265 och 81 § 1 mom. se SFS 1946: 876.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

dast inför fattigvårdssamhället, må besvär anföras hos Konungens befallningshavande *inom trettio dagar, räknade från det klaganden av beslutet erhållit del*. Om verkställighet av fattigvårdsstyrelsens beslut gäller vad i 1 mom. sägs.

5 mom. Fattigvårdsstyrelse, som är missnöjd med beslut av styrelse för arbetshem rörande understödstagares eller försörjningspliktigs intagande å hemmet, äger över beslutet anföras besvär hos Konungens befallningshavande *inom trettio dagar från det fattigvårdsstyrelsen av beslutet erhållit del*.

dast inför fattigvårdssamhället, må besvär anföras hos Konungens befallningshavande. Om verkställighet av fattigvårdsstyrelsens beslut gäller vad i 1 mom. sägs.

5 mom. Fattigvårdsstyrelse, som är missnöjd med beslut av styrelse för arbetshem rörande understödstagares eller försörjningspliktigs intagande å hemmet, äger över beslutet anföras besvär hos Konungens befallningshavande.

79 §.

Är någon missnöjd med handräckning, som av polismyndighet meddelats enligt 62 § 2 stycket för omhändertagande av egendom, som där sägs, eller jämlikt 72 § för överförande till arbetshem, inställande till arbete eller återhämtande till fattigvårdsanstalt, må han däröver anföras besvär hos Konungens befallningshavande *inom trettio dagar* från handräckningens fullbordande.

Är någon missnöjd med handräckning, som av polismyndighet meddelats enligt 62 § 2 stycket för omhändertagande av egendom, som där sägs, eller jämlikt 72 § för överförande till arbetshem, inställande till arbete eller återhämtande till fattigvårdsanstalt, må han däröver anföras besvär hos Konungens befallningshavande *inom tre veckor* från handräckningens fullbordande.

81 §.

1 mom. Är någon — — — Konungens befallningshavande.

Besvären skola *inom trettio dagar efter den, då klaganden erhöll del av utslaget*, avlämnas till Konungens befallningshavande, som över besvären inforrar vederbörandes förklaring och, sedan sådan inkommit, till kammarrätten insänder handlingarna i målet jämte bevis om utslagets delgivning och eget utlåtande.

2 mom. Är utslaget meddelat av Konungens befallningshavande i an-

Besvären skola avlämnas till Konungens befallningshavande, som över besvären inforrar vederbörandes förklaring och, sedan sådan inkommit, till kammarrätten insänder handlingarna i målet jämte bevis om utslagets delgivning och eget utlåtande.

2 mom. Är utslaget meddelat av Konungens befallningshavande i an-

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

nat län, än det klaganden tillhör, må besvären, om klaganden det föredragger, inom ovan stadgade tid avlämnas till Konungens befallningshavande i sistnämnda län, vilken det åligger att översända dem till Konungens befallningshavande, som meddelat utslaget, för att vidare behandlas i föreskriven ordning.

nat län, än det klaganden tillhör, må besvären, om klaganden det föredragger, avlämnas till Konungens befallningshavande i sistnämnda län, vilken det åligger att översända dem till Konungens befallningshavande, som meddelat utslaget, för att vidare behandlas i föreskriven ordning.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1955.

Beträffande överklagande av beslut, som meddelats före denna lags ikraftträdande, skola äldre bestämmelser tillämpas.

8) Förslag

till

L a g

om ändrad lydelse av 32 § epidemilagen den 19 juni 1919 (nr 443).

Härigenom förordnas, att 32 § epidemilagen den 19 juni 1919 skall er- hålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

32 §.

Mot de föreskrifter och åtgärder, vilka det enligt denna lag tillkommer hälsovårdsnämnd eller länsstyrelse att meddela eller vidtaga, äger den, som anser sin rätt därav förnär- mad eller obehörigen inskränkt, att anföra besvär, över hälsovårdsnämnds beslut hos länsstyrelsen inom trettio dagar efter delfåendet och över läns- styrelsens beslut inom den tid, som för överklagande av förvaltande myndig- heters och ämbetsverks beslut är be- stämd.

Mot de föreskrifter och åtgärder, vilka det enligt denna lag tillkom- mer hälsovårdsnämnd eller länssty- relse att meddela eller vidtaga, äger den, som anser sin rätt därav förnär- mad eller obehörigen inskränkt, att anföra besvär, över hälsovårdsnämnds beslut hos länsstyrelsen och över länsstyrelsens beslut hos Konungen.

Hälsovårdsnämnds beslut — — — därom förordna.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1955.

Beträffande överklagande av beslut, som meddelats före denna lags ikraftträdande, skola äldre bestämmelser tillämpas.

9) **Förslag**

till

Förordning

om ändrad lydelse av 15 § tuberkulosförordningen den 31 mars 1939
(nr 113).

Häri genom förordnas, att 15 § tuberkulosförordningen den 31 mars 1939 skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

15 §.

Mot hälsovårdsnämnds beslut i ärende, som avses i denna förordning, må talan föras genom besvär hos länsstyrelsen inom trettio dagar efter delfåendet.

Mot hälsovårdsnämnds beslut i ärende, som avses i denna förordning, må talan föras genom besvär hos länsstyrelsen.

I länsstyrelsens beslut må ändring sökas genom besvär hos Konungen inom den tid, som för överklagande av förvaltande myndigheters och ämbetsverks beslut är bestämd.

I länsstyrelsens beslut må ändring sökas genom besvär hos Konungen.

Utan hinder — — — vederbörligen förordnat.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1955.

Beträffande överklagande av beslut, som meddelats före denna förordnings ikraftträdande, skola äldre bestämmelser tillämpas.

10) F ö r s l a g

till

F ö r o r d n i n g

angående ändrad lydelse av 33 § förordningen den 29 mars 1946 (nr 99) om familjebidrag åt värnpliktiga m. m. (familjebidragsförordning).

Härigenom förordnas, att 33 § förordningen den 29 mars 1946 om familjebidrag åt värnpliktiga (familjebidragsförordning) skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)*

33 §.

Över familjebidragsnämnds beslut rörande tillämpningen av denna förordning må klagan föras, då fråga är om tillämpningen av 21 eller 22 §, hos tillsynsmyndigheten och eljest hos länsstyrelsen. Klagan föres genom besvär, vilka skola *hava inkommit* till länsstyrelsen *inom trettio dagar efter det klaganden erhöill del av beslutet*. Skola besvären prövas av tillsynsmyndigheten, åligger det länsstyrelsen att till denna insända besvären. Familjebidragsnämnds beslut skall gå i verkställighet utan hinder av däröver anförda besvär.

Över familjebidragsnämnds beslut rörande tillämpningen av denna förordning må klagan föras, då fråga är om tillämpningen av 21 eller 22 §, hos tillsynsmyndigheten och eljest hos länsstyrelsen. Klagan föres genom besvär, vilka skola *ingivas* till länsstyrelsen. Skola besvären prövas av tillsynsmyndigheten, åligger det länsstyrelsen att till denna insända besvären. Familjebidragsnämnds beslut skall gå i verkställighet utan hinder av däröver anförda besvär.

Mot tillsynsmyndighetens — — — 31 § sägs.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1955.

Beträffande överklagande av beslut, som meddelats före denna förordnings ikraftträdande, skola äldre bestämmelser tillämpas.

11) F ö r s l a g

till

F ö r o r d n i n g

angående ändrad lydelse av 30 § förordningen den 21 december 1945
(nr 823) om nöjesskatt.

Härigenom förordnas, att 30 § förordningen den 21 december 1945 om nöjesskatt¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)*

30 §.

Den som icke åtnöjes med upp-
bördsmyndighetens beslut rörande
nöjesskatt och som ej till följd av
stadgandet i 29 § förlorat sin rätt till
talan, äger i beslutet söka rättelse
hos länsstyrelsen genom besvär, vil-
ka skola *hava inkommit* till länssty-
relsen *inom en månad från den dag,*
då klaganden erhöll del av beslutet.

I länsstyrelsens utslag i anledning
av besvär enligt första stycket eller i
annat ärende rörande nöjesskatt må
ändring sökas hos Kungl. Maj:t ge-
nom besvär, vilka skola *hava inkom-*
mit till finansdepartementet *inom en*
månad från den dag, då klaganden
av beslutet erhöll del; dock äger me-
nighet som klagat tillgodonjuta fem-
ton dagar längre besvärstid än nu
sagts.

Över beslut — — — — — särskilt stadgas.

Den som icke åtnöjes med upp-
bördsmyndighetens beslut rörande
nöjesskatt och som ej till följd av
stadgandet i 29 § förlorat sin rätt till
talan, äger i beslutet söka rättelse
hos länsstyrelsen genom besvär, vil-
ka skola *ingivas* till länsstyrelsen.

I länsstyrelsens utslag i anledning
av besvär enligt första stycket eller i
annat ärende rörande nöjesskatt må
ändring sökas hos Kungl. Maj:t ge-
nom besvär, vilka skola *ingivas* till
finansdepartementet.

Denna förordning träder i kraft
den 1 januari 1955.

Beträffande överklagande av be-
slut, som meddelats före denna för-
ordnings ikraftträdande, skola äldre
bestämmelser tillämpas.

¹ Senaste lydelse se SFS 1952: 278.

I samband med propositionen har utskottet till handling förehåft en i anledning av densamma inom första kammaren väckt motion, nr 528, av herr Norman.

I motionen hemställles, att riksdagen måtte för sin del antaga följande förslag till

L a g

om ändrad lydelse av 21 § värnpliktslagen den 30 december 1941 (nr 967).

Härigenom förordnas, att 21 § värnpliktslagen den 30 december 1941 skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

21 §.

Över inskrivningsnämnds — — — — — beslutet rör.

Besvären skola, ställda till inskrivningsrådet, ingivas till inskrivningschefen inom tjugu dagar efter inskrivningsförrättningens avslutande eller, därest beslutet icke fattats vid inskrivningsförrättning, inom tjugu dagar efter det den värnpliktige underrättats om beslutets innehåll. Besvären må även på klagandens egen risk med posten insändas så tidigt, att de komma inskrivningschefen tillhanda inom nämnda tid. Det åligger inskrivningschefen att ofördröjligen med eget yttrande insända besvären till inskrivningsrådet.

Besvären skola, ställda till inskrivningsrådet, ingivas till inskrivningschefen. Det åligger inskrivningschefen att ofördröjligen med eget yttrande insända besvären till inskrivningsrådet.

Beslut, som — — — — — annorlunda förordnar.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1955.

Beträffande överklagande av beslut, som meddelats före denna lags ikraftträdande, skola äldre bestämmelser tillämpas.

Beträffande de i propositionen anförda skäl, för vilka redogörelse icke lämnas här nedan, får utskottet hänvisa till propositionen. I fråga om motionärens motivering hänvisas till motionen.

Propositionens huvudsakliga innehåll.

I propositionen föreslås, att besvärstiden vid talan mot förvaltande myndighets beslut skall, om ej annat följer av lag eller författning, vara tre veckor från delgivningen samt för menighet fem veckor. Vidare framlägges förslag om samma besvärstid för vissa beslut av kommunala nämnder.

Inledning.

Den 15 juli 1944 förordnade Kungl. Maj:t professorn Nils Herlitz att såsom sakkunnig inom justitiedepartementet verkställa en förberedande utredning angående reglering av förfarandet hos förvaltningsmyndigheter i ärenden rörande enskild rätt och därmed sammanhängande frågor, och den 8 oktober 1946 avlämnade Herlitz betänkande i ämnet (SOU 1946: 69). Betänkandet har närmast karaktären av en planläggning av lagstiftningsarbetet på detta vidsträckta område. I betänkandet framlägges sålunda inga författningsförslag, utan det utmynnar i uttalanden om önskvärdheten av lagstiftning rörande olika till förvaltningsförfarandet hörande ämnen.

Den fortsatta utredningen på detta område har, i enlighet med vad Herlitz förordnat, ansetts böra bedrivas i etapper med en reform av besvärsförfarandet såsom första avsnitt. Enligt Kungl. Maj:ts bemyndigande den 4 mars 1949 har därför samma dag tre sakkunniga tillkallats för att göra en fortsatt utredning rörande det administrativa besvärsinstitutet och därmed sammanhängande frågor samt framlägga de förslag vartill denna översyn kan föranleda. De sakkunniga, som består av Herlitz, tillika ordförande, samt regeringsrådet Sven Björkholm och landssekreteraren Olof Åkesson med hovrättsassessorn docenten Gustaf Petrén såsom sekreterare, har antagit benämningen *besvärssakkunniga*.

I ett den 28 augusti 1953 avgivet betänkande angående åtgärder för för enhetligande av besvärstiden i administrativa mål (SOU 1953: 30) har besvärssakkunniga föreslagit vissa ändrade bestämmelser om besvärstid. Betänkandet har remitterats till ett stort antal myndigheter och sammanslutningar.

Gällande bestämmelser om besvärstid.

Den som vill överklaga ett beslut i administrativt mål eller ärende har regelmässigt att inkomma med besvärslaga före utgången av viss tid, besvärstiden. Försummas detta, upptages besvaren i allmänhet icke till prövning. Bestämmelserna om besvärstid finnes i författningar av skiftande natur. Besvärssakkunniga har i sitt betänkande sammanställt stadgandena i tre olika grupper. Den första har benämnts *specialbestämmelser* och omfattar sådana föreskrifter, som är intagna i den specialförfattning, vilken reg-

lerar den materiella rätten på ett visst område och angiver de beslut som där kan fattas. Till en andra grupp, *instruktionsbestämmelser*, har förts sådana besvärregler, vilka återfinnes i de för olika myndigheter utfärdade instruktionerna och som gäller alla av den ifrågavarande myndigheten fattade beslut, beträffande vilka annat icke stadgats. Av principiellt enahanda slag är *kommunallagarnas besvärbestämmelser*. En tredje grupp bildar vissa *allmänna besvärbestämmelser*, till vilken sådana föreskrifter förts som har avseende på förvaltningen i allmänhet. Bland dessa är i detta sammanhang särskilt att märka förordningen den 14 december 1866 angående ändring av gällande stadganden om tid för besvär anförande i mål, som handläggas av förvaltande myndigheter och ämbetsverk, i det följande kallad *besvärsförordningen*.

Beträffande den tidpunkt, från vilken besvärstiden börjar löpa, saknar författningarna enhetliga regler. Vanligast är emellertid att tiden räknas från den tidpunkt, då den besvärberättigade erhåller eller kan förutsättas erhålla kännedom om beslutets innehåll. Besvärsförordningens tider skall sålunda genomgående räknas från delfåendet av det beslut som överklagas.

Besvärstidens längd varierar avsevärt. Särskilt specialförfattningarnas innehåll är på denna punkt skiftande. I besvärssakkunnigas betänkande gives exempel på tjugutva olika besvärstider växlande från åtta dagar upp till tre år. Alla dessa tider är självfallet icke lika vanligt förekommande. I allmänhet ligger besvärstiderna mellan lägst tjugu dagar och högst två månader, och den vanligaste tiden är trettio dagar eller en månad.

I instruktionsbestämmelserna, som är tillämpliga på flertalet beslut av centrala verk och andra liknande myndigheter, har med något enstaka undantag föreskrivits en besvärstid av trettio dagar eller en månad för beslut i allmänhet och tjugu dagar för beslut om tjänstetillsättning eller förslag därtill. Den nya kommunallagen, som skall träda i kraft den 1 januari 1955, föreskriver en besvärstid av tre veckor. Avsikten är att samma besvärstid skall stadgas i övriga kommunallagar, som nu delvis har olikartade regler. En besvärstid av tre veckor har även upptagits i det förslag till lag om nykterhetsvård, vilket den 19 februari 1954 remitterats till lagrådet.

Enligt besvärsförordningen gäller, att besvär skall, evar och i vilken instans klagan än föres, inlämnas i mål från Norrbottens, Västerbottens, Jämtlands och Västernorrlands län senast å fyrtiofemte dagen och i mål från övriga orter i riket senast å trettionde dagen från delfåendet av det beslut, som överklagas, dock att menighet som klagar äger tillgodonjuta femton dagar längre besvärstid. Från besvärsförordningens tillämpningsområde är undantagna mål, som bedömes efter bevillningsförordningen eller kommunallagarna, samt mål, som fullföljes från konsistorierna, d. v. s. domkapitlen.

Stundom kan inträffa att i ett och samma fall flera besvärregler — till äventyrs med olika föreskrifter om besvärstidens längd — synes vara tillämpliga. Beträffande rättsläget i dylika situationer har besvärssakkunniga gjort vissa uttalanden, utvisande vilken författning som bör gälla framför övriga tänkbara.

Specialbestämmelse skall regelmässigt tillämpas framför instruktionsbestämmelse, något som följer redan av det i bestämmelse av det senare slaget vanligen intagna förbehållet »där ej annorlunda stadgats». Specialbestämmelse, som har grundlags eller lags karaktär, går likaledes före besvärstadgande i kommunallag; i kraft av uttryckligt förbehåll i kommunallag kan även annan specialbestämmelse ha företräde. Specialbestämmelse, som tillkommit efter besvärsförordningen, gäller före stadgande i nämnda förordning. — Saknas specialbestämmelse men finnes tillämplig instruktionsbestämmelse, skall den senare regelmässigt lända till efterrättelse. — Därest varken specialbestämmelse eller bestämmelse i instruktion eller kommunallag står till buds men beslutet dock är överklagbart, skall besvärsförordningens stadganden tillämpas.

Det tillämpningsområde som alltså finnes för besvärsförordningen kan även angivas positivt. Förordningens regler skall sålunda gälla i stället för motsvarande besvärstadganden i författningar, som utfärdats före den 14 december 1866. På områden, som uttryckligen har undantagits, har den dock självfallet icke haft sådan verkan. Förordningen är vidare tillämplig på grund av de talrika hänvisningar till dess föreskrifter, som finnes intagna i andra författningar, samt slutligen i fall, då regler om besvärstid icke finnes annorstädes och fråga är om beslut som kan överklagas genom förvaltningsbesvär.

Besvärssakkunnigas förslag och yttrandena däröver.

En översiktlig redogörelse för besvärssakkunnigas förslag och yttrandena däröver återfinnes å s. 21—32 i propositionen, vartill utskottet hänvisar.

Departementschefen.

Vid remiss till lagrådet av inom justitiedepartementet upprättade förslag till lag om besvärstid vid talan mot förvaltande myndighets beslut, lag om ändrad lydelse av 8 kap. 10 § föräldrabalken samt lag om ändrad lydelse av 17 § brandlagen den 15 juli 1944 (nr 521) anförde *föredragande departementschefen, statsrådet Zetterberg*, följande.

»Då det gäller att bestämma besvärstiden i administrativa mål, måste två huvudsynpunkter beaktas, nämligen dels önskemålet att beslutet skall vinna laga kraft så snabbt som möjligt, vilket ligger i både allmänt och enskilt intresse, dels den klagoberättigades krav att få skäligen rådrum för att taga ställning till fullföljdsfrågan och, i förekommande fall, för att avfatta och ingiva besvärslaga. Med hänsyn till rättsskyddet är det angeläget att båda dessa synpunkter blir skäligen tillgodosedda. Vid en avvägning dem emellan ter det sig naturligt att anknyta till den lösning av motsvarande fråga, som godtagits i den nya rättegångsbalken. De fullföljdstider av olika längd som förut gällde har genom rättegångsreformen blivit

på det sätt enhetliga, att tre veckor gäller vid fullföljd till hovrätt och fyra veckor vid fullföljd till högsta domstolen. Behov av olika besvärstid allteftersom talan fullföljes hos lägre eller högre myndighet finnes i allmänhet icke i administrativa mål. Någon anledning att såsom den enhetliga besvärstiden i dessa mål välja den längre av de båda i rättegångsbalken förekommande tiderna torde icke föreligga. Det synes därför lämpligt att, såsom besvärssakkunniga föreslagit, bestämma besvärstiden till tre veckor.

Jag kan sålunda ansluta mig till den ståndpunkt, som besvärssakkunniga intagit och som remissinstanserna allmänt anslutit sig till. Det kan för övrigt framhållas, att en administrativ besvärstid om tre veckor redan vunnit statsmakternas godkännande i nyligen antagna författningar, t. ex. i den av 1953 års riksdag antagna kommunallagen. Treveckorstiden har även intagits i lagförslag, som kommer att behandlas vid innevarande riksdag, t. ex. i förslaget till allmän förfogandelag och förslaget till nykterhetsvårdslag.

Under remissbehandlingen har icke någon röst höjts för att den längre besvärstid — fyrtiofem dagar — som enligt besvärsförordningen gäller i mål från de fyra nordligaste länen, skulle bibehållas. Med nutida postgång torde dessa särregler vara obehövlige. Motsvarande särbestämmelser beträffande domstolsförfarandet upphävdes genom den nya rättegångsbalken.

Besvärssakkunnigas förslag att menighet som klagar skall åtnjuta två veckor längre besvärstid än övriga klagande innebär att den i besvärsförordningen upptagna regeln om femton dagar längre besvärstid för klagande menighet skall bibehållas efter omräkning till veckor. Endast länsstyrelsen i Västerbottens län framför erinringar häremot och påpekar att förkortningen av besvärstiden för enskilda parter blir ganska ändamålslös i alla de fall, då menighet har klagorätt.

En längre besvärstid än tre veckor för menighet torde vara behövlige. I de fall, då frågan om överklagande skall avgöras av fullmäktige eller av samfällighet av något slag, kan det nämligen ofta visa sig förenat med svårigheter att sammankalla den beslutande församlingen samt fatta och expediera beslut om överklagande inom tre veckor. Då besvärstiden i administrativa mål regelmässigt löper från delgivningsdagen, vilken kan växla beträffande olika besvärsberättigade, finnes icke heller i andra fall några garantier för att besvärstiden skall utgå vid en för alla gemensam tidpunkt. Det bör vidare fasthållas, att särbestämmelsen blir tillämplig allenast i de mindre vanliga fallen, då besvärsberättigad menighet finnes, och endast i förhållande till denna. Den längre klagotiden för menighet har godtagits i den nya kommunallagen. Under angivna förhållanden kan jag ansluta mig till besvärssakkunnigas förslag också i denna del. Det torde icke vara anledning att i detta sammanhang närmare ingå på frågan, vad som skall förstås med menighet. Begreppet bibehåller den innebörd som det hittills ansetts äga. Det får ankomma på besvärssakkunniga att i sitt slutliga betänkande göra de klarlägganden som i detta hänseende kan vara påkallade.

Ehuru sålunda som allmän regel en besvärstid av tre veckor med angivna förlängning för menighet bör införas, är det uppenbart att på särskilda områden avvikelser från denna tid kan vara motiverade. Såsom framgår av besvärssakkunnigas betänkande förekommer också i olika författningar mycket skiftande besvärstider. Om dessa bör bibehållas eller om i de särskilda fallen en anknytning kan ske till den allmänna besvärstiden, kan icke avgöras utan en genomgång av alla författningar, där särskild besvärstid förekommer. En sådan genomgång, som ingår i besvärssakkunnigas uppdrag, har ännu icke utförts. Det kan därför vara något tveksamt, om den föreslagna ändringen av den i besvärsförordningen angivna tiden nu bör genomföras eller om icke hellre denna genomgång av specialbestämmelserna bör avvaktas och en allmän reform av besvärstiderna sålunda komma till stånd samtidigt.

Övergången till tre veckor såsom en i allmänhet gällande besvärstid har emellertid redan inletts genom antagandet av den nya kommunallagen. Härigenom har en ändring också av de mera allmänt gällande reglerna om besvärstid i besvärsförordningen och i olika verksinstruktioner blivit behöflig. Det synes nämligen kunna leda till rättsosäkerhet, om de allmänna bestämmelserna om besvärstid i kommunallagen, besvärsförordningen och verksinstruktioner har olika innehåll. I förhållande härtill är det av mindre betydelse och framför allt mindre ägnat att leda till rättsförlust, om särbestämmelser om besvärstid kvarstår i särskilda författningar under ett övergångsskede även i sådana fall då det sakligt sett kan vara motiverat att övergå till den allmänna regeln om besvärstid.

Vad angår besvärsreglerna i verksinstruktionerna erbjuder förslaget till verksstadga en möjlighet att uppställa en enhetlig instruktionsbestämmelse om besvärstid. Därest verksstadgan, vilken ännu icke slutligt remissbehandlats, ej skulle komma till stånd, torde likväl den enhetliga besvärstiden i annan ordning böra införas i administrativa instruktionsbestämmelser.

Besvärssakkunniga har ansett det vara angeläget att det inbördes förhållandet mellan de olika besvärsbestämmelserna icke rubbades och därför begränsat sig att nu föreslå allenast en ändring av besvärsförordningens innehåll. Den angivna synpunkten torde emellertid, om samtliga besvärsregler med mera allmän giltighet får samma innehåll, icke vara av så stor betydelse. Det synes vara mera ändamålsenligt att ersätta besvärsförordningen med en ny författning, vari besvärstiden i princip anges till tre veckor eller, då menighet klagat, fem veckor.

En författning av denna allmänna natur torde böra tillkomma under riksdagens medverkan såsom lag.

Då det gäller att bestämma kretsen av de beslut som den nya lagen skall omfatta, synes det lämpligt att utgå från motsvarande bestämning i besvärsförordningen. Denna avser besvär i mål, som handlägges av förvaltande myndigheter och ämbetsverk. Då de senare kan anses vara förvaltande myndigheter, är det överflödigt att särskilt nämna dem. Lagen torde således

kunna göras tillämplig på beslut av förvaltande myndighet — såväl statlig som kommunal. De i besvärsförordningen upptagna undantagen för mål, som bedömes efter bevillningsförordningen och kommunallagarna, samt för mål, som fullföljes från konsistorierna, torde vara obehövlige. Erforderliga specialregler finnes nämligen i taxeringsförordningen, kommunallagarna och kyrkolagstiftningen. Detsamma gäller beträffande det i besvärsförordningen stadgade undantaget för mål, som från förvaltande myndighet fullföljes till domstol.

Såsom framgår av vad nyss sagts skall särskilda regler om besvärstid gälla framför den tilltänkta lagens bestämmelser. Lagen kommer sålunda att få tillämpning blott i den mån sådana särregler icke finnes. I de fall, då en uttrycklig bestämmelse om besvärstid förefinnes i speciallagstiftningen, uppkommer icke härav några svårigheter. I andra fall, då regler om besvär finnes men någon besvärstid ej angivits, kan orsaken härtill vara att lagstiftaren ansett besvärstiden böra vara obegränsad. I allmänhet torde emellertid på ett eller annat sätt av lagstiftningen framgå, när lagstiftaren haft sådana intentioner och när regler om besvärstid icke intagits i författningen på den grund att besvärsförordningens allmänna regler ansetts skola tillämpas. Vidare kan tänkas situationer, då särskild besvärstidsregel saknas, men det är uppenbart att en bestämd sådan regel avsetts skola analogivis tillämpas. Den nya lagen avser givetvis icke att göra någon ändring i vad sålunda kan anses gälla.

En lag av nu föreslaget innehåll hindrar icke Kungl. Maj:t att inom det Kungl. Maj:t tillkommande lagstiftningsområdet stadga annan besvärstid än den i lagen angivna. Jag vill dock understryka de sakkunnigas uppfattning att, om den eftersträfvade enhetligheten skall uppnås och bibehållas, avvikelser icke bör göras, vare sig i lag eller i administrativ författning, om det icke föreligger mycket starka skäl. Detta gäller också författningar som utfärdas i administrativ ordning av annan myndighet än Kungl. Maj:t.

Genom den föreslagna lagen torde besvärsförordningen böra upphävas. Därvid torde även besvärstidsreglerna i den nya lagen få gälla sådana äldre författningar som ändrats genom besvärsförordningen.

I några yttranden har anförts att införandet av en lag om besvärstid skulle inskränka Kungl. Maj:ts befogenhet att, såsom nu stundom sker, överse med att besvärstid icke iakttagits. Emellertid torde denna Kungl. Maj:ts befogenhet ofta vara att föra tillbaka på en allmän rätt för Kungl. Maj:t att upptaga och pröva ansökningar, oavsett om besvär anförts eller ej, och i vissa fall sammanhänga med Kungl. Maj:ts befogenhet att giva dispens eller s. k. administrativ nåd. Den föreslagna lagstiftningsåtgärden inverkar icke på denna Kungl. Maj:t tillkommande rätt. Det torde icke vara behövt att i detta sammanhang närmare ingå på hithörande spörsmål.

Ett betydande antal remissinstanser har framhållit vikten av att den erforderliga översynen av specialbestämmelserna kommer till stånd så snart som möjligt. Bland remissinstanserna har rätt delade meningar, huruvida

och i vilken utsträckning omedelbara ändringar i gällande specialbestämmelser kan anses påkallade, därest den allmänna bestämmelsen om besvärstid ändras.

Särskilt har remissmyndigheterna liksom de sakkunniga uppmärksammat läget för kommunala nämnder. Beträffande överklagande av dessas beslut gäller i vissa fall, som angives i vederbörande specialförfattning, en där bestämd besvärstid, vanligen trettio dagar, medan vid överklagande av övriga beslut kommunallagens föreskrift om tre veckors besvärstid blir tillämplig. Åtskilliga länsstyrelser har med hänsyn härtill påyrkat omedelbar ändring av t. ex. fattigvårdslagen, barnavårdslagen och andra de kommunala nämnderna berörande specialförfattningar. Andra myndigheter åter har ansett de nu ifrågavarande olägenheterna icke vara större än att den förestående allmänna översynen i fråga om besvärsreglerna kan avvaktas. Därjämte har olika myndigheter angivit andra bestämmelser, tillhoppa ett icke ringa antal, som de ansett böra omedelbart ändras.

Med hänsyn till önskvärldheten av ett snabbt genomförande av besvärstidsreformen bör även enligt min mening översynen av specialbestämmelserna företagas snarast möjligt. Mest angeläget är — av hänsyn till de kommunala nämnderna — att ändra de specialbestämmelser, som berör dessas verksamhet. För att enhetliga tider skall gälla för överklagande av nämndernas beslut, har jag ansett vissa författningsändringar böra vidtagas redan i detta sammanhang. Jag ämnar sålunda förorda att förslag förelägges riksdagen till ändring av besvärstidsbestämmelser i följande författningar, nämligen barnavårdslagen, bidragsförskottslagen, lagen om allmänna barnbidrag och föräldrabalken (8 kap. 10 §) — vilka lagar berör barnavårdsnämndernas verksamhet — fattigvårdslagen, som är normerande för fattigvårdsstyrelserna, epidemilagen och tuberkulosförordningen, vilka är av betydelse för hälsovårdsnämnderna, familjebidragsförordningen, som är av grundläggande vikt för familjebidragsnämnderna, samt brandlagen och nöjesskatteförordningen, som berör andra kommunala myndigheter. Jag förutsätter vidare, att riksdagen, om den antager en lag om besvärstid av det slag, som här förordats, icke har någon erinran mot att besvärstidsstadganden ändras på motsvarande sätt i följande författningar, som utfärdats efter riksdagens hörande, nämligen hälsovårdsstadgan och livsmedelsstadgan samt byggnadsstadgan, vilka berör hälsovårdsnämnderna resp. byggnadsnämnderna. Ändringen i specialförfattningarna torde böra genomföras på så vis, att den generella lagen göres tillämplig genom att särstadgandena i dessa utgår.

Den föreslagna nya lagen om besvärstid vid talan mot förvaltande myndighets beslut liksom övriga författningsändringar bör träda i kraft den 1 januari 1955 samtidigt med kommunallagen. I likhet med vad som föreskrives i denna bör stadgas, att beträffande överklagande av beslut, som meddelats före nämnda dag, äldre bestämmelser skall tillämpas. Förekommande hänvisningar till besvärsförordningen skall i stället gälla den nya lagen.»

Lagrådet.

Lagrådet lämnade de remitterade förslagen utan erinran.

Utskottet.

Då det i propositionen framlagda förslaget till lag om besvärstid vid talan mot förvaltande myndighets beslut får anses vara ändamålsenligt och väl avvägt, tillstyrker utskottet detsamma. Utskottet, som delar departementschefens uppfattning om önskvärldheten av ett snabbt genomförande av besvärstidsreformen, tillstyrker också de i propositionen föreslagna särskilda författningsändringarna och har icke något att erinra mot att motsvarande ändringar, på sätt ifrågasatts i propositionen, vidtages i hälsovårdsstadgan, livsmedelsstadgan och byggnadsstadgan, vilka författningar utfärdats efter riksdagens hörande. Emellertid torde i detta sammanhang böra påpekas, att ett genomförande av besvärstidsreformen, såvitt avser överklagande av beslut av länsstyrelse, förutsätter ändring i länsstyrelseinstruktionen. Så länge denna innehåller särstadganden om besvärstid, blir den föreslagna nya lagen om besvärstid vid talan mot förvaltande myndighets beslut nämligen icke tillämplig å överklagande av sådana beslut. Ett mera allmänt genomförande av besvärstidsreformen förutsätter för övrigt att även andra verksinstruktioner ändras på motsvarande sätt.

Vad härefter beträffar den i ämnet väckta motionen innebär det däri framlagda förslaget till lag om ändrad lydelse av 21 § värnpliktslagen, att den föreslagna nya lagen om besvärstid vid talan mot förvaltande myndighets beslut göres tillämplig å besvär över inskrivningsnämnds och inskrivningschefs beslut i inskrivningsärende. Då icke heller detta förslag givit utskottet anledning till erinran, tillstyrker utskottet detsamma.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet, som funnit en redaktionell ändring böra vidtagas i förslaget till lag om ändrad lydelse av 32 § epidemilagen den 19 juni 1919 (nr 443), alltså hemställa,

A) att riksdagen måtte med bifall till propositionen nr 201 antaga de här ovan intagna förslagen till 1) lag om besvärstid vid talan mot förvaltande myndighets beslut, 2) lag om ändrad lydelse av 8 kap. 10 § föräldrabalken, 3) lag om ändrad lydelse av 17 § brandlagen den 15 juli 1944 (nr 521), 4) lag angående ändrad lydelse av 81 § 1 och 4 mom., 82 § samt 84 § 1 och 2 mom. lagen den 6 juni 1924 (nr 361) om samhällets barnavård och ungdomsskydd (barnavårdslag), 5) lag angående ändrad lydelse av 24 och 25 §§ lagen den 11 juni 1943 (nr 382) om förskottering av underhållsbidrag till barn (bidragsförskottslag), 6) lag angående ändrad lydelse av 15 och 16 §§ lagen den 26 juli 1947 (nr 529) om allmänna barnbidrag, 7) lag angående ändrad lydelse av 78 § 1, 4 och

5 mom., 79 § samt 81 § 1 och 2 mom. lagen den 14 juni 1918 (nr 422) om fattigvården, 8) lag om ändrad lydelse av 32 § epidemilagen den 19 juni 1919 (nr 443), 9) förordning om ändrad lydelse av 15 § tuberkulosförordningen den 31 mars 1939 (nr 113), 10) förordning angående ändrad lydelse av 33 § förordningen den 29 mars 1946 (nr 99) om familjebidrag åt värnpliktiga m. m. (familjebidragsförordning) och 11) förordning angående ändrad lydelse av 30 § förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt; dock med den ändringen beträffande det under 8) ovan angivna lagförslaget, att ordet »länsstyrelsens» utbytes mot »länsstyrelses»; samt

B) att riksdagen måtte med bifall till motionen I: 528 för sin del antaga det här ovan intagna förslaget till lag om ändrad lydelse av 21 § värnpliktslagen den 30 december 1941 (nr 967).

Stockholm den 11 maj 1954.

På första lagutskottets vägnar:

EMIL AHLKVIST.

Vid detta ärendes behandling har närvarit

från första kammaren: herrar Ahlkvist, Lindblom, Olofsson*, Lodenius, Björnberg, fru Gärde Widemar, herr Lindgren och fru Wallentheim;

från andra kammaren: herrar Gustafsson i Borås, Johansson i Norrfors*, fröken Liljedahl*, herrar Östlund*, Ekström och fru Löfqvist.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.